

LIBRIS

We know
books

JERRY SPINELLI (n. 1941, Norristown, Pennsylvania) este autorul a numeroase cărți pentru adolescenți, dintre care cele mai celebre sunt *Magee, zis Maniacul* (*Maniac Magee*), premiată în 1990 cu prestigioasa Medalie Newbery, *Copila-Stea* (Editura Arthur, 2016) și *Wringer*, care a primit Newbery Honor în 1997.

Când era mic, Jerry Spinelli își dorea să devină cowboy sau jucător de baseball în celebra echipă New York Yankees. În liceu a făcut parte din Liga Mică de baseball, însă a abandonat ulterior și a devenit scriitor. Din întâmplare. Dar Jerry Spinelli are o vorbă: „Viața e plină de întâmplări fericite“.

JERRY SPINELLI

Magee, zis Maniacul

Traducere din engleză și note
de Tatiana Dragomir

Ediția a II-a

arthur

1

De fapt, Magee, zis Maniacul, nu s-a născut într-o groapă de gunoi. S-a născut într-o casă, o casă destul de obișnuită, exact pe celălalt mal al râului, în Bridgeport. Și a avut și el părinți ca toată lumea, o mamă și un tată.

Dar asta nu pentru mult timp.

Într-o zi, părinții lui l-au lăsat în grija unei babysitter și au urcat în tramvaiul P & W¹ ca să vină în oraș. Mai târziu, întorcându-se spre casă, se aflau în tramvaiul P & W care a făcut accidentul ăla de pomină, din cauza vatmanului care era beat și a încercat să traverseze estacada înaltă de peste râul Schuylkill cu aproape o sută de kilometri la oră, și toți oamenii din tramvai au fost aruncați în apă.

Și așa s-a făcut că Maniacul a rămas orfan. Avea doar trei ani.

Desigur, pentru exactitatea relatării trebuie să mai spunem că pe vremea aceea încă nu îl chema Maniacul, ci doar Jeffrey. Jeffrey Lionel Magee.

¹ P & W – Philadelphia and Western Railroad, companie de transport feroviar interurban înființată în anul 1902, care asigura legătura între orașul american Philadelphia și localitățile învecinate.

Micul Jeffrey a fost luat în grijă de cele mai apropiate rude ale lui, mătușa Dot și unchiul Dan, care locuiau în Hollidaysburg, în partea de vest a statului Pennsylvania.

Mătușa Dot și unchiul Dan nu se puteau suferi unul pe celălalt, dar, fiindcă erau catolici foarte stricți, nu voiau să divorțeze. Când a sosit Jeffrey în casa lor, deja nu-și mai vorbeau deloc și nu mai împărțeau nimic unul cu celălalt.

Curând toate lucrurile din casă erau în dublu exemplar: două băi, două televizoare, două frigidere, două prăjitoare de pâine. Și dacă ar fi fost cu puțință, unchiul și mătușa ar fi preferat să aibă și doi Jeffrey. Însă, întrucât nu aveau decât unul singur, îl împărțeau cum puteau și ei. De exemplu, Jeffrey lua cina cu mătușa Dot luna, cu unchiul Dan marțea și așa mai departe. Și tot așa timp de opt ani.

Apoi veni seara seratei muzicale de primăvară de la școala unde învăța Jeffrey. Băiatul cânta în cor. Cum urma să se țină un singur spectacol, iar școala avea o singură sală de festivități, mătușa Dot și unchiul Dan fură nevoiți să meargă împreună la eveniment. Însă mătușa Dot ședea într-o parte a sălii, iar unchiul Dan în cealaltă.

E posibil ca Jeffrey să fi început să zbiere chiar de la începutul cântecului, care se numea *Vorbiți cu animalele*, dar nimeni nu băgă de seamă, pentru că vocea îi era acoperită de glasurile celorlalți copii. Însă atunci când se termină cântecul, Jeffrey tot mai zbiera, roșu-stacojiu la față și cu gâtul umflat. Întors cu fața spre coriști, dirijorul încremeni cu brațele ridicate. Expresia de pe chipurile oamenilor din public începu să se schimbe. Unii, crezând

că zbieretul puștiului face parte din spectacol, că poate imita vreun animal mai ciudat, începură să chicotească pe-nfundate. Dar mai apoi toți se opriră din râs și începură să-și întoarcă ochii și capetele, fiindcă de-acum toată lumea își dădea seama că asta nu făcea parte nicidecum din spectacol și că micul Jeffrey n-ar fi trebuit să se afle acolo, cocoțat pe podium, arătând cu mâna înspre unchiul și mătușa lui și răcnind din toți rărunchii, din mijlocul corului:

— Vorbiți, vorbiți, vă rog! Vorbiți! Vorbiți! Vorbiți!

În momentul respectiv nimeni nu știa asta, dar acela a fost zbieretul de naștere a unei legende.

Și de-acolo a început și povestea cu alergatul. Din trei pași, Jeffrey sări jos de pe podium (fetele îmbrăcate în rochii pastelate țipară, dirijorul se năpusti înainte), dintr-un salt coborî de pe scenă și apoi, pe ușa laterală, ieși în întunericul înstelat, parfumat, mirosind a ceapaciorii.

După întâmplarea aceasta, Jeffrey nu s-a mai întors niciodată în casa cu două prăjitoare de pâine. Și nici la școală nu s-a mai întors niciodată.

2

Toată lumea știe că Magee, zis Maniacul (pe vremea aceea încă numit Jeffrey), a pornit din Hollidaysburg și s-a oprit în Two Mills. Întrebarea este însă: de ce i-a luat atâta timp? Și ce a făcut el pe drum până aici?

Sigur, trei sute de kilometri e ceva cale, nu glumă, mai ales când mergi pe jos, dar Maniacului i-a trebuit un an întreg ca să facă drumul ăsta, cu vreo cincizeci și una de săptămâni mai mult decât ar fi avut nevoie de fapt, având în vedere cât de repede alerga încă de pe-atunci.

Legenda nu ne oferă răspunsuri la aceste întrebări. Din acest motiv, perioada respectivă este cunoscută sub numele de „anul pierdut“.

Și se mai pune o întrebare: De ce a rămas aici? De ce tocmai în Two Mills?

Desigur, cea mai la îndemână explicație ar fi că exact de cealaltă parte a râului Schuylkill se află Bridgeport, locul în care se născuse. Totuși, existau și alte teorii. Unii spun că pur și simplu obosise de atâta alergat când a ajuns aici. Alții spun că s-a oprit pentru prăjiturile Krim-pets cu caramel din zahăr brun. În sfârșit, alții spun că, de fapt, avea de gând doar să facă un popas în Two Mills,

dar s-a bucurat așa de tare că și-a făcut în sfârșit un prieten, încât a rămas aici.

Dacă stați să plecați urechea la toți cei care pretind că l-au văzut pe Jeffrey Magee, zis Maniacul, în prima zi pe care a petrecut-o aici, veți ajunge la concluzia că probabil la intrarea în oraș era așteptat de vreo zece mii de persoane și de un întreg convoi de mașini de pompieri. Dar să nu credeți una ca asta. De văzut cu adevărat l-au văzut doar vreo câteva persoane, și iată cu ce imagine au rămas în minte: un băiețel neîngrijit care alerga spre ei, cu tălpile adidașilor aproape dezlipite și clămpănind ca limbile unor câini de fiecare dată când se desprindeau de asfalt.

Dar ceea ce într-adevăr le-a rămas în memorie în toți acești ani a fost nu ceea ce au văzut, ci ceea ce au auzit. Când trecea pe lângă ei, Magee spunea „Bună!“, apoi se îndepărta. Oamenii se opreau, clipeau, se întorceau înapoi și priveau lung după el, întrebându-se: „Oare îl cunosc pe puștiul ăsta?“ Fiindcă nimeni nu saluta așa, din senin, persoane pe care nu le cunoștea.

3

Cât despre prima persoană care într-adevăr s-a oprit să stea de vorbă cu Maniacul, aceea a fost Amanda Beale. Și totul s-a întâmplat dintr-o greșeală.

Era cam opt dimineața, iar Amanda se îndrepta spre școală, la fel ca alte sute de copii din oraș. Ceea ce o deosebea pe Amanda de ceilalți era faptul că în mână ducea un geamantan. Asta fu ceea ce îi atrase atenția Maniacului asupra ei. Își imaginează pe dată că și ea fugea de acasă, ca și el, așa că se opri și-i spuse:

— Bună!

Amanda îl privi bănuitoare. Cine să fie băiatul acesta alb, străin? Și ce căuta în East End, unde aproape toți copiii erau negri? Și mai ales de ce o salutase?

Dar Amanda Beale era prietenoasă din fire, așa că se opri și spuse și ea:

— Bună!

— Și tu ai plecat de acasă? o întrebă Jeffrey.

— Hă? făcu Amanda.

Jeffrey arătă cu degetul spre geamantanul ei.

Amanda se încruntă și rămase o clipă pe gânduri, după care izbucni în râs. Și râse așa de tare, cât pe-aci

să-și piardă echilibrul. Așa că puse jos servieta și se așeză pe ea să poată râde în voie. Când în sfârșit fu în stare să vorbească din nou, spuse:

— Nu, n-am plecat de acasă. Doar mă duc la școală.

Și observând nedumerirea de pe chipul băiatului, se ridică de pe servieta și o deschise chiar acolo, pe trotuar.

Jeffrey pufni:

— Cărți!

Da, da, erau chiar cărți! Ambele compartimente ale geamantanului erau înțesate de cărți. Zeci de cărți, mult mai multe decât i-ar fi trebuit unui elev pentru lecții.

Jeffrey se lăsa în genunchi. El, Amanda și geamantanul arătau ca un bolovan în mijlocul unui pârâu. Prin stânga și prin dreapta lor curgea râul de școlari. Băiatul își înclina capul când într-o parte, când în cealaltă, și citea titlurile. Ridica volumele de deasupra ca să le vadă pe cele de dedesubt. Erau cărți de beletristică, dar și cărți cu întâmplări adevărate, romane polițiste, cărți din care puteai învăța cum să-ți faci prieteni, cărți de știință pentru copii, cărți despre cum să faci anumite lucruri, altele despre cum să nu faci alte lucruri și cărți despre copii obișnuiți, iar la fund de tot era un volum dintr-o enciclopedie, dar numai litera A.

— Asta-i biblioteca mea, spuse Amanda Beale mândră. Cineva îi strigă:

— Ai să întârzi la școală, fetițo!

Amanda ridică privirea. Strada era acum aproape goală. Închise geamantanul cu zgomot și începu să-l târască după ea. Jeffrey îi luă geamantanul din mână.

— Ți-l duc eu.